

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Acedia in duritiam & desperationem degenerans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

tem allicit, quæ contemnit vt parua, appetit vt dulcia. Deus per-
mittit, vt homines de malis malè loquantur, itaque turpitudinem
suam agnoscant; diabolus socios submittit, qui laudent delinquen-
tes & aliquid audentes, faciantque improbos, in rebus pessimis
exultare. Deus oues errantes dirigit ad concionatores, ac duces
spirituales; diabolus eas abducit, ne audientes vocem pastoris re-
deant ad mandram. Hinc pessimus quisque optimum quemque
fugit, vt anguem. Deus denique, vt animas sanet, sæpe finit cor-
pora mortalium ægrotare. Multi, cum per inualetudinem peccare
non potuerunt, coeperunt cogitare meliora. Nam & suæ illis in-
mentem venit naturæ fragilitas; & breuitas vitæ; & rerum huma-
narum vanitas; & tribunal, quod à morte est, hominibus aduen-
dum; & culpæ, in quas inibi anquiretur; & supplicia denique, quæ
reis decernentur. Quæ vt effugiant, cogitant de modo & via eu-
dendi. Offert se se illis diuinæ bonitatis immensitas; erigitur spes;
quæritur exitus; arripitur, velut in naufragio, tabula poenitentia;
flentur, recensentur, delentur peccata; & fit iustus, qui antea fue-
rat omni scelere coopertus. Sic fit ex ipsis morbis medicina; ita
corpore afflicto, Deus sanat animam ægrotantem; sicut fuit videre,
in Ezechia, qui ægrotauit vsq; ad mortem, vt rectius disceret viuere.

4. Reg. 20. 1.
1. Reg. 2. 6.

Ad hunc nempe modum Dominus mortificat, & viuificat. Diuersa
via graditur diabolus. Nam ad peccandum validis, culpam eleuat,
erimen omne excusat, ne delinquere vereantur. Ast vbi, debilitatis
viribus, vita è filo cernitur pendere, & ad mortem vltimam rerum
lineam venitur, ibi à fronte præcipitium, à tergo lupos ostendit.
Nam omnia coaceruat, & accumulatur, vt anxium, inter dolores, ani-
mum adigat ad desperationem. In hoc igitur vnico non est dispa-
ritas, quod neque Deus neque diabolus vnica, vt dicitur, sententia om-
nes impellat; sicut enim diabolo Mille nocendi artes, ita Deo semper
mille salutis erunt.

Cuius rei exemplum habemus, in hoc Parisiensi adolescente.

Ægrotauit, vt se sentiret percussum è Deo, velut pigrum asinum,
qui excitatur, dum verberatur. Sed durus erat, & persuasum diffici-
lis, similisque hostiæ Agamemnonis: quippe contrarium in eo effe-
ctum peperit morbus, immo diabolus. Neque enim ictus sapuit, sed
insaniuit. Nam qui, rerum piarum radio, negligere assuetus erat

VII.
ACEDIA IN
DVRTIAM ET
DESPERATIO-
NEM DEGENE-
RANS.

Y a omnem

Prou. 26. 13.

omnem virtutum exercendarum occasionem, etiam in hac ægrom schola nihil profecit. Verè nimirum dixit Salomon: *sicut ostium vertitur in cardine suo, sic piger in lectulo suo.* Ostium sæpe mouetur, sæpe vertitur in cardine suo, nec tamen locum deserit, sed semper redit eò, vnde fuit apertum: ita piger in lectulo suo vertitur, sed semper ad peccandum reuertitur. Nec rarò morbi causam agnoscens ait:

Psalm. 31. 4.

Die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in arumna mea, dum configitur spina: sed conuertitur tantùm ad conscientie stimulos, non ad Dominum; pungitur, non compungitur; cruciatur, non emendatur: offertur illi gratia, qua non vitur; quasi pila manco remittatur, datur enim tali beneficium, cuius voluntas non est parata ad accipiendum. Intuens igitur turbato mentis oculo & iste adolescens flagitiorum suorum multitudinem, criminumque enormitatem, vltimam addidit coronidem impietatis, vt desperaret. Huc scilicet perducit Acedia, vt clientem suum, qui per inertiam est domicilium dæmonis mali, ac plurimis ab hostibus oppugnatur, omnibus præsidijs exuat, armisque spiritualibus destitutum, discrimini exponat. Qui enim de salute sua sollicitus antea non fuit, nihil habet, quo se defendat, tempore necessitatis. Anima itaque illius, est instar militis sine galea, sine lorica; sine clypeo inter tela versantis; est instar vrbs, quæ sine mœnibus aut munimentis, hosti vndique perua, exitium nusquam à se excludit. Ite igitur, pigri; ite, inertes, & negligite virtutem; fastidite bonum quod inchoastis; veniet tempus, quod ostendet, quid sit, pietatem neglexisse. Tristitia hæc vestra, de re spirituali; iste remissi animi, ad bene operandum, languor, hoc tædium virtutis, hæc animi fatigatio in ipsam tandem desinet desperationem. Sed ad decubentem nostrum iuuenem reuertamur.

S. Gregor. 3.
p. cur pastor.
ral. admon.
16.

VIII.

DEI PATRIS
ERGA PECCATOREM
EXPROBRATIO.

Is, dum partim corporis molestijs, partim animi intemperijs agitatus, nullam noctu neque corpore, neque animo quietem, neque somnum oculis capere potest, solusque se cruciat vitæ & conscientie cruces cogitando; vidit aliquando, intolita luce cubiculum clarescere; oculisque causam quærens, conspexit, ante lectum astare venerandi vultus virum. Canities illi non in barba modò, sed latè etiam erat per humeros diffusà. Ex oculis, tanquam duabus stellis, mirificus quidam fulgor radiabat. Cetera omnia erant

compo-